

Ung ångest

Flickan bönade och bad sin mor att de skulle återvända in till stan och återlämna allt de köpt, hon var alldeles uppriven och förtvivlad. Modern hade suttit på kvällsbussen med ångest över ekonomin och delgett den lilla flickan på knappt fem år att de hade slut pengar, att de hade handlat upp alla pengar. Flickan undrade vad det betydde och modern hade broderat ut svängarna om att man inte kunde bo och äta utan pengar. Ute var det kolsvart. November, vintern var i antågande. Flickan frös och huttrade, det var rått och rutorna immade. Hon fick panik, grät och slet i mammans arm och försökte få henne att förstå att de måste vända tillbaka. Mamman vände sig generat om i bussen för att se om folk stirrade, vände sig mot flickan och sa att hon skulle lugna sig. Hon gjorde en totalvändning, sa att det inte var så farligt, att flickan kunde glömma allt. Men hon var öppen för något som borde fått vänta, och hon hade erfarit en sådan stark ångest att den sedan blev en del av henne. Den lämnade aldrig helt, utan skiftande bara gradvis. Den blev ett hotfullt mörker, lite av en ondska som hälsade på, som ett svart kvävande täcke. Hon fick ont i magen. En nervös otrygghet åt den lilla flickan inifrån utifrån en vuxenvärld som verkade så skrämmande att hon var säker på att hon aldrig skulle klara sig där. Varje dag tog henne ett steg närmare.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren KattenKin med Poeter.se id #33409 innehar upphovsrätten